

ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΦΩΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ (Ματθ. 5, 14-19)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στή Λούτσα, στίς 17/7/1994)

1. Εικόνες γεμάτες νόημα

Τό Εύαγγέλιο πού άκούσαμε, μάς λέγει ότι ό Κύριος θέλοντας νά βάλλει προβληματισμό στους άγιους του μαθητές, για τό έργο τό όποίο είχαν νά κάνουν, για τήν άποστολή τους, είπε: «Έσεΐς είσαστε τό φώς του κόσμου. Εΐσαστε τό άλάτι τής γής. Εΐσαστε μία πόλη χτισμένη στην κορυφή ενός βουνού».

Εΐστε άλάτι, εΐστε φώς, εΐστε πόλη. Ωραΐες εΐκόνες!

Τί ήθελε νά πεί ό Χριστός;

Θά τό έξετάσουμε σήμερα. Γιατί, ήρθαμε στην Έκκλησία για νά προβληματιστούμε. Νά έξετάσουμε κάπως καλύτερα και πιό υπεύθυνα τήν άποστολή μας. Νά δοΐμε: Τί είμαστε; Τί πρέπει νά κάνουμε για νά έκπληρώσουμε τήν άποστολή μας μέσα στον κόσμο και νά γίνουμε ευάρεστοι ένώπιον του Κυρίου μας, Θεού και μισθαποδότου μας;

Άλλοίμονο άδελφοί, αν έρχόμαστε στην Έκκλησία μόνο από κοινωνικό καθήκον ή από συνήθεια, χωρίς αυτοί οί προβληματισμοί νά μάς άνησυχούν, γιατί τότε σιγά-σιγά θά πεθαίνουμε ήθικά και πνευματικά.

Εΐπε λοιπόν τό φώς του κόσμου, ό διδάσκαλος όλων μας ό Κύριος ήμΐν Ιησοΐς Χριστός: «Ύμεΐς έστε τό φώς του κόσμου». Τί είναι τό φώς; Παίρνουμε μία λάμπα ήλεκτρική. Τό φώς είναι ένα ολοκάθαρο πράγμα. Δέν έχει λέρες. Δέν έχει βρώμες. Δέν έχει κηλίδες. Δέν έχει σκοτεινά πράγματα. Δέν έχει άπαράδεκτα, ούτε βρώμικα. Ούτε ύποπτα. Τό φώς είναι λευκό, φωτεινό.

Μάς βοηθάει νά δοΐμε όλα τά άλλα πράγματα σωστά. Μικρά και μεγάλα. Καθαρά και άκάθαρτα. Χωρίς φώς όλα άβέβαια. Όλα στην άμφιβολία. Όλα χωρίς νά ξέρομε, αν τά γνωρίζουμε και αν τά καταλάβαμε.

Λέει άκόμη ό Χριστός: «Έσεΐς είσαστε τό άλάτι γής» Τί είναι τό άλάτι; Βάζεις λίγο άλάτι στό νερό. Διαλύεται. Πηγαίνει παντού. Και τό νερό γίνεται άλμυρό.

Βάζεις λίγο αλάτι σέ ένα κομμάτι τυρί. Καί διαλύεται καί είσχωρεϊ παντοῦ. Ἀπ' ἔξω τό ρίχνεις ἀλλά μπαίνει παντοῦ στό τυρί. Τό ἀλμυρίζει, τό νοστιμίζει. Καί κάτι ἀκόμα: Τό συντηρεϊ. Δέν τό ἀφήνει νά χαλάσει. Χωρίς αλάτι σέ λίγο θά βρωμοῦσε. Καλά ἀλατισμένο εἶναι σάν νά βρίσκεται στό ψυγεῖο. Οἱ παλαιότεροι ἀντί γιά τό ψυγεῖο, εἶχαν τό ἀρκετό αλάτι.

Τό αλάτι λοιπόν εἰσδύει, νοστιμίζει, συντηρεϊ, διατηρεϊ. Τί ὠραῖες ιδιότητες! Καί τί ὠραία εἰκόνα πού βρῆκε ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός γιά κείνον πού ἔχει πίστη σ' Αὐτόν καί τόν ἀκολουθεϊ.

Καί ἡ τελευταία εἰκόνα: «Ἔσεῖς εἴσαστε μία πόλη χτισμένη ἀπάνω στό βουνό». Ἄν εἶναι κάποιο χωριό χτισμένο σέ μία πλαγιά, καί δέν βρεθεῖς ἀκριβῶς ἀπέναντί του, δέν τό βλέπεις. Πρέπει νά ψάξεις νά τό βρεῖς. Τήν πόλη πού εἶναι χτισμένη στήν κορυφή τοῦ βουνοῦ, ὅπου καί νά σταθεῖς θά τήν δεῖς. Θέλεις, δέν θέλεις, τήν βλέπεις. Καί θέλουν, δέν θέλουν οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως αὐτῆς, ἡ πόλη τους φαίνεται ἀπό παντοῦ καί δίνει τήν μαρτυρία τῆς ὑπάρξεώς της, τῆς ὁμορφιάς της, τῆς δόξας της καί τοῦ πλούτου της.

2. Ὁδηγητικές μορφές

Βέβαια ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, μέ τίς εἰκόνες αὐτές δέν θέλει νά κάνει ἐπιστημονικό μάθημα, οὔτε γιά τό φῶς, οὔτε γιά τό αλάτι, οὔτε γιά τήν πόλη. Τί θέλει τότε νά πεῖ μέ τά λόγια: «Ἔσεῖς εἴσαστε τό φῶς, ἔσεῖς εἴσαστε τό αλάτι καί ἔσεῖς εἴσαστε ἡ πόλη πού εἶναι χτισμένη ψηλά»;

Ὅταν λέει, «εἴσαστε τό φῶς», μᾶς θυμίζει ὅτι: Ἀφοῦ εἴμαστε τοῦ Χριστοῦ, πιστοί τοῦ Χριστοῦ, βαπτιστήκαμε στό ὄνομά του τό ἅγιο, καί πιστεύουμε στήν Ἀνάστασή του καί στήν Βασιλεία του τήν αἰώνιο, πρέπει νά εἴμαστε φῶς. Δηλαδή νά ἔχομε: χέρια καθαρὰ, σῶμα καθαρό, στόμα καθαρό, γλώσσα καθαρή, μυαλό καί σκέψη καθαρὰ.

Ἀλλά νά τό ἐρώτημα: Εἶναι φωτεινά καί καθαρὰ σάν τό φῶς τά χέρια σου, οἱ πράξεις σου, τό σῶμα σου, τό στόμα σου, ἡ γλώσσα σου, ἡ σκέψη σου, ἡ καρδιά σου; Εἶναι καθαρὰ; Ἄν εἶναι καθαρὰ σάν φῶς, θά εἶναι φῶς καί γιά τούς ἄλλους. Γιατί τό φῶς δέν εἶναι μόνο γιά τόν ἑαυτό του. Μέ ἄλλα λόγια μᾶς λέγει, ὁ Κύριός μας, ὅτι ὁ χριστιανός μοιάζει σάν ἕνα καθρέφτη, πού εἶναι ξεσκονισμένος καλά. Ὅταν βρεθεῖ ἕνας ἄνθρωπος ἀπέναντί του, βλέπει μέσα τό πρόσωπό του. Αὐτή εἶναι ἡ ἀποστολή τοῦ χριστιανοῦ στόν κόσμο. Γι' αὐτό εἶπε ὁ Χριστός: «Ἵμεῖς ἔστε, τό φῶς τοῦ κόσμου». Βλέποντας ὁ ἄλλος τά ἔργα τῶν μαθητῶν του καί τήν καθαρότητα τῆς ζωῆς τους, νά αἰσθάνεται πώς στέκει ἀπέναντι σέ ἕνα καθρέφτη καί παρατηρεῖ τόν ἑαυτό του.

Καί ὅταν, σέ σύγκριση μέ τούς ἀληθινούς μαθητές τοῦ Χριστοῦ βλέπει τόν ἑαυτό του ταπεινότερο, διαφορετικό, φτωχό πνευματικά, καταλαβαίνει ποῦ βρίσκεται, ἐλέγχεται καί ποθεῖ νά γίνει καλύτερος.

Σέ κάποιο χωριό, ὁ δάσκαλος ἦταν ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος, πρότυπο. Ἦταν τόσο καθαρός, στά χέρια, στό σῶμα, στό στόμα, στήν καρδιά, στή σκέψη του, σέ ὅλα, πού ἦταν ἕνας πνευματικός καθρέφτης. Ὅλοι ἔλεγαν: «Τό ἔκανε αὐτό ὁ μπάρμπα-Θοδωρῆς; Σημαίνει πῶς πρέπει νά τό κάνουμε καί ἐμεῖς. Εἶναι τό σωστό. Γιατί δέν κάνει ποτέ του λάθη»

Ἐδῶ πρέπει νά τονίσουμε, ὅτι ἂν δέν φροντίσει ὁ ἄνθρωπος νά κρατήσῃ καθαρά τά χέρια του, καθαρό τό σῶμα του καί τό στόμα του, δέν μπαίνει στό δρόμο τοῦ Θεοῦ. Οὔτε μπορεῖ νά ἀποκτήσῃ καθαρή καρδιά, καί καθαρή σκέψη. Καί φυσικά δέν θά γίνει ποτέ φῶς τοῦ κόσμου ὅπως τόν θέλει ὁ Θεός.

Εἶπε ὁ Χριστός: «Ὑμεῖς ἐστε, τό φῶς τοῦ κόσμου».

Εἴμαστε; Ἄν ναί, δόξα τῷ Θεῷ.

Δέν εἴμαστε; Νά γίνουμε.

Ἄς δοῦμε τώρα πῶς εἶναι ὁ χριστιανός «ἀλάτι τῆς γῆς».

Νά πῶς μιά ἀπλή μητέρα, ζώντας μέσα στό σπίτι της, ἔριξε τό ἀλάτι τοῦ Χριστοῦ στήν ψυχή τῶν παιδιῶν της. Τί τούς ἔλεγε;

-Παιδιά, ὅταν κοιτάζω τά μάτια σας, βλέπω, ἂν εἴσαστε ἐντάξει ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ καί ἀπέναντι σέ μένα. Τό καταλαβαίνω. Τά μάτια εἶναι καθρέφτης. Τά δείχνουν ὅλα.

Ποιός δέν τό ξέρει αὐτό, ὅτι τά μάτια τά δείχνουν ὅλα; Καί συνέχιζε:

-Κοιτάξτε παιδιά μου. Τήν στιγμή πού δέν θά ἔχετε τό θάρρος νά μέ κοιτάξετε στά μάτια καί δέν θά δεχόσαστε νά ἀνοίξετε τά μάτια σας ἀπέναντί μου νά κοιτάξω μέσα γιά νά δῶ: Εἶναι καθαρά τά μάτια σας; Διατηροῦνται τά χέρια σας, τό σῶμα, τό στόμα σας, ἡ καρδιά σας, καθαρά; Ἐκείνη τήν στιγμή καλύτερανά ἔχω πεθάνει, παρά νά ἔχω τήν πίκρα νά σᾶς δῶ, σέ μιά τέτοια κατάσταση μακριά ἀπό τόν Χριστό.

Τό ἀλατάκι αὐτό τῆς μητέρας μπῆκε στή καρδιά τῶν παιδιῶν. Τήν νοστήμισε, τήν ἀλάτισε καί τήν διατήρησε ἀνέγγιχτη ἀπό τήν σαπίλα. Ποιά σαπίλα; Κρυβόμαστε πίσω ἀπό τή μύτη μας; Αὐτή πού ὑπάρχει τόσο διάχυτη μέσα στόν κόσμο. Τήν ἁμαρτία, τήν πολυπρόσωπη ἁμαρτία, τήν πολυποίκιλη ἁμαρτία. Πού τήν βρίσκεις παντοῦ καί διαλύει τά πάντα.

Νά παρακαλέσουμε τόν Κύριο νά μᾶς δώσει χάρη, ὥστε μέ τό παράδειγμα τό καλό, μέ τόν λόγο τόν καλό, μέ τήν συμπεριφορά τήν καλή, νά γίνει ὁ πατέρας γιά τά παιδιά, ἡ μητέρα γιά τόν σύζυγο καί γιά τά παιδιά, ὁ ἀδελφός γιά τόν ἀδελφό, ἀλάτι πνευματικό. Καί ὅλοι μαζί γιά τήν κοινωνία μας, πού εἶναι κοινωνία τοῦ Χριστοῦ μας, Ὁρθόδοξοι βαπτισμένοι στό ὄνομά του, νά γίνουμε ἀλάτι πού θά νοστιμίζει καί θά συντηρεῖ.

Τί ὠραῖο πού θά ἦταν νά μήν εἶχε παύσει ὁ κάθε χριστιανός, νά εἶναι ἀλάτι ἐπάνω στή γῆ.

Εἶπε ἀκόμη ὁ Χριστός: «Εἶσατε πόλις ἐπάνω ὄρους κειμένη». Θέλετε νά σᾶς βλέπουν οἱ ἄλλοι; Ἄντέχουν τά ἔργα σας στό φῶς;

Δέν θέλετε; Φοβόσαστε; Κάτι φταῖτε.

Ἀπό τήν στιγμή πού δείχνετε μέ τή ζωή σας, ὅτι εἶστε «λίγο καλοί χριστιανοί», καί ἐκεῖνοι πού δέν σκέπτονται νά ρθοῦν στήν Ἐκκλησία καί ζοῦν μακριά ἀπό τόν Χριστό, προβληματίζονται. Γιατί τά μάτια τους τά ἔχουν στραμμένα σέ σᾶς.

Ἄν δηλαδή σᾶς δοῦν νά ἔχετε συνέπεια, ἀληθινή πίστη, ἀληθινή καλωσύνη, ἀληθινή καθαρότητα, ἀληθινή νοστιμάδα, ἀλάτι καί φῶς ἀληθινά, ποῦ θά πᾶνε; Γρήγορα θά βροῦν τόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στό Χριστό. Γιατί δέν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νά μήν ποθεῖ καί νά μήν σκέπτεται τήν αἰώνια ζωή καί πού νά μή θέλει νάχει τήν ἀληθινή χαρά, πού ὑπάρχει μόνο κοντά στό Χριστό, στό σωτήρα μας. Καί ἡ ἀληθινή χαρά εἶναι καρπός καθαροῦ σώματος, καθαροῦ στόματος καί καθαρῆς καρδιάς. Ὅσο πιό πολύ αὐτά εἶναι καθαρά, τόσο πιό πολύ ἡ χαρά εἶναι μέσα στή καρδιά τοῦ ἀνθρώπου μόνιμη καί ἀναφαίρετη.

3. Μιλáτε μέ καρδιά καί χεῖλη γιά τόν Χριστό, παίρνετε χάρη

Στήν Καρχηδόνα τῆς Ἀφρικῆς, τήν ἐποχή τῶν διωγμῶν, ἔπιασαν τόν ἐπίσκοπο Εὐγένιο καί τόν ἀπειλοῦσαν μέ βασανιστήρια καί θάνατο γιά νά ἀρνηθεῖ τόν Χριστό. Ἐκεῖνος τούς εἶπε:

-Μία εἶναι ἡ ἀλήθεια. Πατήρ, Υἱός καί Ἅγιο Πνεῦμα. Μία εἶναι ἡ ἀλήθεια ὁ Χριστός. Καί τήν ἀλήθεια δέν τήν ἀφήνει ὁ ἄνθρωπος γιά τίποτε.

Τί συνέβη τότε; Τήν ὥρα πού μαρτυροῦσε ὁ ἅγιος Εὐγένιος καί ἔλεγε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι πηγὴ ζωῆς, παρουσιάζεται ὁ Χριστός σέ ἕναν ἐκ γενετῆς τυφλό καί τοῦ λέει:

-Σήκω, νά πάς στό δεσπότη. Πρίν από λίγο ὁ Εὐγένιος ὁμολόγησε καί διακήρυξε μπροστά στούς ἐχθρούς μου, ὅτι εἶμαι ὁ Θεός, τό φῶς τοῦ κόσμου. Πήγαινε καί πές του, νά ἀπλώσει τά δάχτυλά του καί νά τά ἀκουμπήσει στά μάτια σου. Ἀπό τήν στιγμή πού μίλησε γιά μένα μπροστά στούς ἐχθρούς μου, πῆρε πάνω του τήν χάρη μου. Μόλις ἀκουμπήσουν τά δάχτυλά του στά μάτια σου, θά δεῖς τό φῶς.

Πῆγε ὁ ἄνθρωπος καί τό εἶπε στό δεσπότη. Ποῦ νά δεχθεῖ καί ποῦ νά καταλάβει ὁ δεσπότης ὅτι μέ τό νά πεῖ δυό λόγια ἠρωισμοῦ καί ἀφοσιώσεως στό Χριστό, ἦλθε ἡ χάρη καί ἡ δύναμη τοῦ Παναγίου Πνεύματος πάνω του, πρίν μαρτυρήσει καί πρίν τόν σκοτώσουν γιά τό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ. Καί τόν ἔκανε θαυματουργό.

Ἀνοίγετε, ἀδελφοί, τό στόμα, ἀνοίγετε καί τήν καρδιά νά ὁμολογεῖ καί νά κηρύττει τόν σωτήρα τοῦ κόσμου Ἰησοῦ Χριστό, τήν πηγή τοῦ φωτός, τήν πηγή τοῦ ἁγιασμοῦ, τήν πηγή τῆς δυνάμεως καί τῶν θαυμάτων.

Καί θά ἀξιωθοῦμε ἐμεῖς οἱ φτωχοί, νά δοῦμε θαύματα πολλά. Τά μεγαλύτερα θαύματα εἶναι ἡ μετάνοια καί διόρθωση τῶν ἀνθρώπων τοῦ περιβάλλοντός μας, γιά τή σωτηρία τους.

Ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό νά μᾶς ἀξιώσει νά εἶμαστε στό περιβάλλον μας, «φῶς τοῦ κόσμου, ἀλάτι τῆς γῆς καί πόλις ἐπάνω ὄρους χτισμένη». Ἀμήν.-